

Arrest

nr. 164 146 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier. Uw ouders zijn van gemengde afkomst: uw vader is sjiit en uw moeder is soenniet. U bent geboren op X in de wijk al X te Bagdad alwaar u steeds heeft gewoond. U liep scholing tot op de leeftijd van negen jaar. Op 5 juli 2006 noopte het verhoogde sektarische geweld in Bagdad uw familie ertoe naar Syrië te vertrekken. Jullie verbleven een jaar in Seida, Zina (Damascus, Syrië), en eens de veiligheidssituatie zich hersteld had, keerden jullie op 7 mei 2007 terug naar jullie ouderlijke huis in de wijk al Dorin te Bagdad. Zelf hebben jullie destijds geen persoonlijke problemen gekend in Bagdad.

U heeft nooit legerdienst gedaan in Irak. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. In 2012 verhuisde u opnieuw met het hele gezin, ditmaal naar een huis in een andere straat binnen dezelfde wijk omwille van constructiewerken. Gedurende twee jaar braken jullie jullie ouderlijke huis af en bouwden jullie vier nieuwe huizen op hetzelfde stuk grond. In 2012 keerden jullie naar één van de nieuwe huizen op de oude grond terug. Van 2010 tot 2012 werkte u in een café maar wegens persoonlijke problemen met uw baas omtrent de openingstijden bent u daar gestopt. Vanaf 2012 baatte u zelf uw eigen café "café Hussein" uit gelegen op 30 seconden stappen van bij u thuis. Hier kende u volgende problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit uw land van herkomst:

Op 14 à 15 juli 2015 was u aan het werk in uw café toen een zekere M.(...)O.(...) u vroeg of u alcohol dronk en u samen met hem alcohol wilde drinken. De man frequenteerde uw café reeds gedurende een maand. U stemde in en na sluitingstijd hield u het café nog even open om hem te vergezellen. Daags nadien (nvdr. op 15 of 16 juli 2015) kwam dezelfde man in uw café een waterpijp roken. Wederom nodigde hij u uit om samen alcohol te drinken, ditmaal bij hem thuis in de wijk Raghmaniyeh te Bagdad. Hij vertelde u dat "hij ook meisjes ging brengen". Na sluitingstijd om middernacht pikte hij u op aan uw café en bent u vervolgens de hele nacht in zijn woning gebleven tot hij u 's morgens opnieuw naar uw huis bracht. U opende het café 's middags en zag deze man in de daaropvolgende dagen nog geregeld in uw café verschijnen. Over uw bezoek aan zijn huis hebben jullie niet meer gesproken tot de man u drie dagen later (nvdr. 18 of 19 juli 2015) vroeg wat u van die vorige avond vond. U antwoordde "heel goed". M.(...)O.(...) deelde u daarop mee dat hij die avond "nog meisjes had" en nodigde u opnieuw bij hem thuis uit. Hij haalde u op aan uw café na sluitingstijd en bracht u naar de wijk Raghmaniyeh te Bagdad. Eens bij hem thuis aangekomen, merkte u twee voor u onbekende mannen op die u een stoel en wat alcohol aanboden. U ging zitten, zag pistolen op de tafel liggen en wees het aanbod van de alcohol af. U was bang. Eén van deze twee mannen gaf u toch een glas whiskey en u dronk het alsnog op. Eén van deze twee mannen deelde u daarna mee dat "zij" informatie wilden over bepaalde mannen die elkaar ontmoetten in uw café. U mocht dit met niemand delen, ook niet met uw vader. "Zij" wisten wie uw familie was en zouden u doden moest iemand dit te weten komen. Aanvankelijk reageerde u met twijfel. U kreeg een slag in het gezicht en werd met een pistool bedreigd. Uit angst bent u vervolgens akkoord gegaan. M.(...)O.(...) zou daags nadien in uw café langskomen om de nodige informatie te geven/ te vragen. Zo geschiedde. M.(...)O.(...) kwam de daaropvolgende dag (nvdr. 19 of 20 juli 2015) naar uw café. Hij meldde u dat hij 's avonds informatie zou komen vragen aangaande "die en die" personen. Hij zou u uitleggen wat u zou kunnen doen. Hij gaf u 100 dollar die u met tegenzin heeft aangenomen. Na zijn vertrek uit het café liet u een vriend uw werk in het café overnemen en ging u naar huis waar u uw vader even later inlichtte over het verloop van bovenstaande gebeurtenissen. Uw vader raadde u aan te vluchten en bracht u meteen naar het huis van uw zus waar u nog tot aan de dag van uw vertrek uit Irak bent gebleven. Via uw vriend die uw werk in het café had overgenomen, vernam u op 23 of 24 juli dat Mostafa Oufie nog gedurende drie à vier dagen meermaals naar u was komen vragen. Op 27 of 28 juli 2015 klopten onbekenden zeer hard op de deur van het nieuwe huis van uw ouders. Uw vader durfde de deur niet te openen en ging boven op het dak kijken wie er klopte. Hij zag niemand maar vond wel een dreigbrief die gericht was aan uw familie en afkomstig was van de militie Asaab Ahl Al Haq (AAAH).

Op 1 augustus 2015 nam u uiteindelijk op legale wijze het vliegtuig richting Turkije. Van hieruit vertrok u diezelfde dag nog per rubberen boot richting Griekenland waar u vervolgens bijna twee weken illegaal met de ferry en de trein doortrok. Nadien doorkruiste u achtereenvolgens Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk. Daar heeft u op illegale wijze het vliegtuig genomen tot in België waar u op 22 augustus 2015 bent aangekomen. Drie dagen later vroeg u asiel aan in België.

Op 16 augustus 2015 werd uw vader op de autosnelweg aangereden door een onbekende auto. De auto van uw vader begon van links naar rechts te slingeren en kwam vervolgens op zijn kant terecht. Uw vader werd wakker in het ziekenhuis. Omdat hij geen vijanden heeft, schrijft u ook deze aanrijding toe aan de militie van AAAH.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw bewonerskaart, een kopie van uw rantsoenkaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, uw broer en uw zus, vier originele documenten omtrent jullie vertrek naar Syrië d.d. 5 juli 2006 en jullie terugkeer naar Irak d.d. 7 mei 2007, een originele dreigbrief afgeleverd door AAAH met kopie ervan, een origineel exemplaar van het huurcontract van uw café en enkele foto's van uw vader.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

U vreest te zullen worden gedood door de militie AAAH omdat u eraan verzaakte samen te werken met M.(...)O.(...) en twee andere onbekende mannen door hen geen informatie te verschaffen over klanten uit uw café. Dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt persoonlijk te worden gevisieerd in Irak door de militie AAAH en dit omwille van volgende redenen.

Allereerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd door uw uiteenlopende verklaringen over de identiteit van uw eigenlijke belagers en de identiteit van het slachtoffer/de slachtoffers waarover u informatie diende te verzamelen. Enerzijds schildert u op de zetel van het CGVS M.(...)O.(...) af als één van de opdrachtgevers die u onder druk zette om informatie te verschaffen over bepaalde mannen uit uw café. Volgens M.(...)O.(...) en de twee andere opdrachtgevers werkten deze onbekende mannen voor de regering, voor het leger en voor de groepering Saraj al Salam (CGVS, pp.22-28). Anderzijds gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) daarentegen te kennen dat M.(...)O.(...) net de klant was over wie u, ditmaal in opdracht van de militie AAAH, informatie diende te verschaffen (vragenlijst CGVS, p.2). Niet alleen kent u ten overstaan van beide asielinstanties bijgevolg een totaal verschillende, meer nog, tegenovergestelde rol toe aan M.(...)O.(...), ook verwijst u bij het CGVS plots naar onbekende mannen die zouden gelieerd zijn aan de overheid, een gegeven waarover u met geen woord heeft gerept bij de DVZ (vragenlijst CGVS, pp.1-2). Dat u zich over zulke elementen, die essentieel zijn voor een goed begrip van uw asielrelaas, zou vergissen is totaal niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd stelt u dat de tolk bij DVZ heel snel aan het praten was en dat hij u geen kans liet om te vertellen of verduidelijking te verschaffen (CGVS, p.32). Deze verschooning kan niet overtuigen, temeer daar u bij aanvang van het gehoor op het CGVS tot tweemaal toe aangaf dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen. Bovendien, als er zich een dergelijk probleem zou hebben voorgedaan, kan worden verwacht dat u dit zou hebben gemeld toen u werd gevraagd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ en dit deed u niet (CGVS p.2).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen ten overstaan van het CGVS over uw verblijfplaatsen sinds de aanvang van uw problemen, niet stroken. Op de vraag of u tot op de dag van uw vertrek uit Irak in één van de nieuwe huizen op jullie oude grond bent gebleven, antwoordt u in het begin resoluut "ja" (CGVS, p.12). Verderop, wanneer u uw vluchtrelaas uit de doeken doet, beweert u echter gedurende de laatste vijf of zes dagen voor uw vertrek uit Irak bij uw zus te zijn ondergedoken (CGVS, p.28 & pp.32-33). Dat u zich op de zetel van het CGVS tegensprekt over het feit of u al dan niet bent ondergedoken, onderstreept het weinig geloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas daar er toch van kan worden uitgegaan dat u iets dergelijks niet zou vergeten te vermelden.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw vermeende persoonlijke vervolging in Irak. Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende ingeroepen vervolgingsproblemen in hoofde van uw familie, onder wie uw vader. De door u voorgelegde originele dreigbrief afgeleverd door AAAH en de verschillende foto's van uw vader kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zich niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Hierbij kan overigens onderstreept worden dat u zelf tevens bijzonder slecht op de hoogte bent van de inhoud van de dreigbrief die u voorlegt en die afkomstig zou zijn van AAAH. Gevraagd naar wat er juist in die brief staat, antwoordt u laconiek dat de medewerker van het CGVS deze dreigbrief zelf maar dient te lezen. "Kan je dat niet lezen?", zo stelt u. Gepolst of u zelf kon vertellen wat er in staat, vergoelijkt u dat u niet kan lezen en minimaliseert u dat het "gewoon een bedreiging" is. U beweert helemaal niet te weten wat er in de dreigbrief staat en beweert dat niemand dit ooit voor u heeft kunnen vertalen. Doorgevraagd of u ooit aan iemand heeft gevraagd om deze dreigbrief voor te lezen, stelt u plots dat uw vader dat voor u heeft gedaan. Voorgespiegeld dat u dan toch weet wat erin staat, stelt u te weten wat de brief inhoudt maar dat u zelf niet kan lezen. Uiteindelijk verklaart u dat in de dreigbrief staat "dat zij u/ jullie willen vermoorden" en "dat hun zwaarden in de richting van jullie harten staan". Meerdere vragen zijn echter nodig vooraleer u dit antwoord geeft. Wat er verder nog in de dreigbrief staat, weet u niet meer en opnieuw zegt u dat de medewerker van het CGVS de brief zelf kan lezen, als hij dat wil (CGVS, pp.6-7). Het lijkt er dan ook sterk op dat u de inhoud van de door u voorgelegde dreigbrief niet spontaan weet te verduidelijken. Gezien het belang van deze dreigbrief voor uw asielaanvraag, kan minstens verwacht worden dat u hierover uit zichzelf specifiekere verklaringen zou afleggen. Uw gedrag geeft echter blijk van desinteresse wat op zich eveneens onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien heeft deze dreigbrief op zich weinig bewijswaarde, gelet op voorgaande observaties en gelet op het feit dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Iraakse documenten gemakkelijk na te maken zijn.

Met betrekking tot de foto's van uw vader kan daarnaast nog benadrukt worden dat het CGVS niet in staat is om te oordelen over de mogelijke oorzaken die aan de basis liggen van de op de foto's omcirkelde littekens. Waar u aanvankelijk aanhaalt dat deze verwondingen het resultaat zijn van problemen die uw vader kende in 2008 met onbekende personen (CGVS, pp.7-9), beweert u nadien dat het om problemen ging die uw vader in de achtste maand, met name augustus 2015, omwille van u zou hebben gekend (CGVS, p.13). Wat er ook van zij, dat deze letsels in verband staan met uw persoonlijke problemen in Irak is louter gebaseerd op uw verklaringen die zoals hierboven werd aangetoond, niet geloofwaardig worden geacht.

De overige door u voorgelegde documenten, met name de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van uw bewonerskaart, de kopie van uw rantsoenkaart, de kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, uw broer en uw zus, vier originele documenten omtrent jullie vertrek naar Syrië d.d. 5 juli 2006 en jullie terugkeer naar Irak d.d. 7 mei 2007 en het originele exemplaar van het huurcontract van uw café, hebben louter betrekking hebben op uw identiteit, uw gezin en uw werk maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt.

Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 maart 2016 als eerste middel een schending aan van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikel 48/3 van de (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het recht van verdediging tijdens het gehoor.

Verzoeker gaat in op de vier elementen van het begrip "vluchteling" en meent aan deze criteria te voldoen.

Vooreerst verduidelijkt verzoeker dat de heer M.O. een persoon was dewelke zich voordeed als een gewone klant in het café; pas later is het voor hem duidelijk geworden dat hij iemand van de milities was en hij informatie van verzoeker wenste te bekomen over bepaalde mannen dewelke het café bezochten. Verzoeker benadrukt ook dat hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS duidelijk gemaakt heeft dat de tolk welke aanwezig was bij het gehoor van DVZ, dikwijls veel te rap praatte en niet altijd even duidelijk.

Voorts geeft verzoeker aan dat, net zoals hij verklaard heeft tijdens het gehoor, zijn vader hem naar zijn zus heeft gebracht ten einde daar ondergedoken te blijven tot wanneer zijn vertrek naar Europa was geregeld. De periode voor zijn vertrek naar zijn zus, woonde hij bij zijn ouders in een nieuw huis op één van de gronden van de familie.

Verzoeker benadrukt verder dat hij slechts heel beperkt school heeft gelopen, waar hij dan nog zeer summier onderricht is geweest, en hierdoor zijn leescapaciteit zeer slecht tot bijna nihil is. Verzoeker hekelt ook dat verwerende partij er zomaar vanuit gaat dat hij valse documenten neerlegt en zich onthouden heeft van enig onderzoek ervan op de echtheid van de documenten.

Verzoeker onderstreept dat hij een sjiietisch moslim is van Arabische origine en wijst er op dat er zich onmenselijke toestanden voordoen ten aanzien van sjiieten in Bagdad.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel voert verzoeker aan dat zijn identiteit en afkomst niet betwist worden door verweerder. Ook verduidelijkt hij in zijn beslissing de criminele en terreursituaties dewelke worden gevoerd in het land. Verzoeker acht het dan ook verontrustend dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, terwijl hij dergelijke informatie heeft en ook gebruikt over de veiligheidssituatie van het land van oorsprong. Het in Bagdad aanwezige geweld blijkt niet alleen uit het administratief dossier zelf, maar bovendien ook uit allerhande informatie dewelke afkomstig is van verschillende gezaghebbende organisaties. Verzoeker citeert vervolgens uit een internetartikel afkomstig van reliefweb waaruit blijkt dat er ten noorden en ten zuiden van Bagdad 50 mensen zijn omgekomen ten gevolge van autobommen, en uit reisadvies afkomstig van de Nederlandse overheidsinstanties.

Verzoeker betreurt dat verweerder volledig voorbijgaat aan het feit dat hij sjiiet is, dewelke wel voorwerp kan uitmaken van deze aanslagen. Hij hekelt ook dat hij op geen enkel moment ondervraagd werd over dergelijke situaties tijdens het gehoor in het gesloten centrum en hij hier dan ook op geen enkel moment enigszins verweer over heeft kunnen voeren.

Verzoeker vervolgt: *"Daarenboven, meldt verweerder ook in de bestreden beslissing op de hoogte te zijn dat er maandelijks nog honderden doden en gewonden vallen in Bagdad. Maar verdedigt zich hierbij dat deze cijfers in verhouding met andere objectieve elementen moet gezien worden, zoals onder andere het volledige bevolkingsaantal. Dit is werkelijk een mensonwaardige vaststelling.*

Hoeveel doden en gewonden moeten er dan nog vallen voor verweerder ?

Vanaf welk cijfer is verweerder bereid om haar visie te herzien omtrent de situatie in Bagdad ?

Verweerder voegt er nog aan toe (pagina 4, laatste alinea bestreden beslissing) dat zij wel degelijk de problematische en ernstige situatie in Bagdad erkent, dewelke aanleiding zou kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming, maar dat de situatie van meneer helemaal niet van die aard is al zou zijn aanwezigheid een reëel risico vormen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven.

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat verweerder zich op deze punten tegenspreekt.

Verweerder is hier onzorgvuldig te werk gegaan."

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker vreest te zullen worden gedood door de militie AAAH omdat hij eraan verzaakte samen te werken met M.O. en twee andere onbekende mannen door hen geen informatie te verschaffen over klanten uit zijn café. In zijn opeenvolgende verklaringen dienaangaande zijn echter op bepaalde vlakken aanzienlijke tegenstrijdigheden en frappante onwetendheden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde vervolgingsfeiten.

2.4. Zo heeft verzoeker uiteenlopende verklaringen afgelegd over de identiteit van zijn eigenlijke belagers en de identiteit van het slachtoffer/de slachtoffers waarover hij informatie diende te verzamelen. Enerzijds verklaart hij bij het Commissariaat-generaal dat M.O. één van de opdrachtgevers is die hem onder druk zette om informatie te verschaffen over bepaalde mannen uit zijn café. Volgens M.O. en de twee andere opdrachtgevers werkten deze onbekende mannen voor de regering, voor het leger en voor de groepering Saraj al Salam (gehoor 5 februari 2016, 22-28). Anderzijds gaf hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) daarentegen te kennen dat M.O. net de klant was over wie hij, ditmaal in opdracht van de militie AAAH, informatie diende te verschaffen (vragenlijst CGVS, punt 5).

Verzoeker slaat met de in zijn verzoekschrift opgeworpen verduidelijking, met name dat M.O. zich voordeed als een gewone klant en voor hem pas later duidelijk is geworden dat hij iemand van de milities was, de bal volledig mis en verklaart hiermee geenszins dat hij op DVZ verklaarde dat M.O. de persoon was over wie hij informatie diende te verschaffen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal aangaf dat M.O. één van de opdrachtgevers was, geenszins. Verzoeker kende ten overstaan van beide asielinstanties bijgevolg een totaal verschillende, meer nog, een onverzoenbaar strijdige rol toe aan M.O.. Het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op, noch biedt dit een verklaring voor het feit dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal plots verwijst naar onbekende mannen die zouden gelieerd zijn aan de overheid, een gegeven waarover hij met geen woord heeft gerept bij de DVZ.

2.5. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal over zijn verblijfplaatsen sinds de aanvang van zijn problemen, evenmin stroken. Op de vraag of verzoeker tot op de dag van zijn vertrek uit Irak in één van de nieuwe huizen op hun oude grond is gebleven, antwoordt verzoeker in het begin resoluut "ja" (gehoor 5 februari 2016, 12). Verderop, wanneer hij zijn vluchtrelaas uit de doeken doet en dus in zijn vluchtverhaal zit, wijzigt hij deze bewering en stelt hij gedurende de laatste vijf of zes dagen voor zijn vertrek uit Irak bij zijn zus te zijn ondergedoken (*ibid.*, 28, 32-33).

Dat verzoeker zich op het Commissariaat-generaal tegensprekt over het feit of hij al dan niet is ondergedoken, onderstreept het weinig geloofwaardige karakter van zijn vluchtrelaas daar er redelijkerwijze van mag worden uitgegaan dat hij over een dergelijk eenvoudig feit eenduidig is.

Zijn uitleg in voorliggend verzoekschrift overtuigt de Raad niet. Een louter wijzigen van eerdere verklaringen volstaat niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid.

2.6. Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker bijzonder slecht op de hoogte is van de inhoud van de dreigbrief die hij voorlegt en die afkomstig zou zijn van AAAH. Gepolst of verzoeker zelf kon vertellen wat er in staat, vergoelijkt hij dat hij niet kan lezen en minimaliseert hij dat het "gewoon een bedreiging" is. Verzoeker beweert helemaal niet te weten wat

er in de dreigbrief staat en beweert dat niemand dit ooit voor hem heeft kunnen vertalen. Doorgevraagd of verzoeker ooit aan iemand heeft gevraagd om deze dreigbrief voor te lezen, stelt hij plots dat zijn vader dat voor hem heeft gedaan. Voorgespiegeld dat hij dan toch weet wat erin staat, stelt hij te weten wat de brief inhoudt maar dat hij zelf niet kan lezen. Uiteindelijk verklaart verzoeker dat in de dreigbrief staat “*dat zij u/ jullie willen vermoorden*” en “*dat hun zwaarden in de richting van jullie harten staan*”. Wat er verder nog in de dreigbrief staat, weet verzoeker niet meer en opnieuw zegt hij dat de medewerker van het Commissariaat-generaal de brief zelf kan lezen, als hij dat wil (*ibid.*, 6-7).

Het louter opwerpen in voorliggend verzoekschrift van zijn beperkte scholing en slechte leescapaciteit volstaat niet en verklaart geenszins de gedane vaststelling dat verzoeker eerst verklaard heeft dat niemand deze brief heeft kunnen vertalen om dan later tot de vaststelling te komen dat zijn vader deze dreigbrief heeft voorgelezen. Verzoeker weet de door hem voorgelegde dreigbrief dan ook niet spontaan te verduidelijken. Gezien het belang van deze dreigbrief voor zijn asielaanvraag, kan minstens verwacht worden dat hij hierover uit zichzelf specifiekere verklaringen zou afleggen. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en deze meenam op zijn vlucht en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker dermate te kort schiet. Verzoekers gedrag tijdens het CGVS-verhoor geeft bovendien blijk van desinteresse, wat op zich eveneens onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Bovendien heeft deze dreigbrief op zich weinig bewijswaarde, gelet op voorgaande ongeloofwaardige verklaringen en gelet op het feit dat uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat Iraakse documenten gemakkelijk na te maken zijn.

Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat Iraakse documenten gemakkelijk na te maken zijn (antwoorddocument IRQ2012-010w), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief.

2.7. Met betrekking tot de foto's van verzoekers vader kan nog benadrukt worden dat noch het Commissariaat-generaal noch de Raad in staat zijn om te oordelen over de mogelijke oorzaken die aan de basis liggen van de op de foto's omcirkelde littekens. Dat deze letsels in verband staan met verzoekers persoonlijke problemen in Irak, is louter gebaseerd op zijn verklaringen die, zoals hierboven werd aangetoond, niet geloofwaardig worden geacht.

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift er op wijst dat hij sjiitische moslim is en er zich onmenselijke toestanden voordoen ten aanzien van de sjiieten in Bagdad, leest de Raad in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het geweld van ISIS voornamelijk maar niet uitsluitend gericht is op sjiitische burgers (*COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 6 oktober 2015, p. 15). Het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een risicogroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij tijdens het gehoor op geen enkel moment ondervraagd werd over dergelijke situatie, wijst de Raad er op dat het aan verzoeker is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen

over de asielaanvraag. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf en het is niet aan de commissaris-generaal om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Bovendien kan verzoeker er niet aan voorbijgaan dat hem tijdens het verhoor meerdere vragen gesteld werden over de samenstelling (sjiïeten/soennieten) van de bevolking in zijn omgeving en gevraagd werd over de eventuele gevolgen hiervan inzake de veiligheid (CGVS-verhoor p. 13). Aldus, zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad er op dat het nog altijd aan de verzoeker is om de schending aan te tonen indien hij meent dat deze door het Commissariaat-generaal werd geschonden. *In casu* werd verzoeker gehoord en heeft hij de mogelijkheid gehad om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Een schending van de rechten van de verdediging kan aldus niet worden volgehouden.

2.9. De overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing hebben deze stukken slechts betrekking op verzoekers identiteit, familiale situatie en beroepswerkzaamheden, en doen ze geen enkele uitspraak over de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden relaas, en mede in acht genomen het feit dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.12.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12.2. De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de

draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn

blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.12.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger en de sjiiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict.

Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

2.12.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker, die in het bezit is van documenten, is een jonge man, geboren en getogen in Bagdad zodat de veiligheidssituatie in Bagdad moet beoordeeld worden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 2013, 48 aanslagen en in 2014 59 aanslagen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest dienaangaande dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006 COI, p.19) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven voor het eerst weer 's nachts de restaurants open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel, en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking betreft in Bagdad stad en provincie, kan worden vastgesteld dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht en vanuit België is de laatste maanden de vrijwillige repatriëring fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen andersluidende informatie bij die aantoont dat de informatie vervat in het administratief dossier onjuist is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen foutief zijn.

Het internetartikel waaruit verzoeker citeert vermag bovenstaande objectieve informatie en gestoeld op een veelheid aan bronnen, niet in een ander daglicht te plaatsen. Dit artikel stelt evenwel dat er ten noorden en ten zuiden van Bagdad 50 mensen zijn omgekomen ten gevolge van autobommen, doch hieruit kan geenszins besloten worden dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad er op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als in voornoemde COI Focus tot de conclusie komt dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (*AA (Article 15(c)) Iraq* CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Het EHRM heeft in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie en gesteld dat er niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er op dit moment geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Besluit

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK